

ДОКТРИНА ПРАВ ЛЮДИНИ ТА МЕТОДОЛОГІЯ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ: СУЧАСНІ ВИКЛИКИ

THE DOCTRINE OF HUMAN RIGHTS AND METHODOLOGY OF JURISPRUDENCE: MODERN CHALLENGES

Мельничук О.С., д.ю.н., професор,
професор кафедри загальної теорії права та держави
Національний університет «Одеська юридична академія»

Стаття присвячена дослідженню доктрини прав людини з позиції застосування класичних та неklasичних принципів, підходів, ідей, концепцій, парадигм методології юриспруденції та їх трансформації, з урахуванням викликів сучасності.

Окреслені особливості класичної, неklasичної та постнеklasичної методологічних парадигм. Обґрунтовано, що універсальність та класичність, як основні характеристики доктрини прав людини, можуть і повинні бути доповнені неklasичними та постнеklasичними принципами та підходами щодо її аналізу. Серед таких принципів: суб'єктивізм, інтерсуб'єктивізм, поєднання раціонального та нераціонального, плюралізм, який враховує культурну різноманітність, міждисциплінарність тощо.

Аналіз доктрини прав людини на основі сучасної юридичної методології виводить до тверджень, що в цій доктрині вбачається панування західних цінностей, яке не дає можливості врахувати існуючу культурну різноманітність правових систем сьогодення. А це, в свою чергу, призводить до суперечностей між прибічниками універсалізму щодо розуміння та захисту прав людини та тими, хто стверджує необхідність релятивізму у сфері прав людини. Крім того, сучасні методологічні ідеї викривають проблему перебільшення акценту на політичних та громадянських правах тоді, коли економічні, соціальні та культурні права людини залишаються поза увагою.

Важливим аспектом щодо застосування неklasичної юридичної методології до доктрини прав людини є розвиток нових технологій (наприклад, штучний інтелект), які призводять до виникнення нових питань щодо порушення прав людини. Такі глобалізаційні процеси ведуть до створення різноманітних міжнародних інструментів, але найкращим варіантом вирішення цього питання є взаємодія держав не тільки на міжнародному рівні, але й регіональному.

Особлива увага приділяється міждисциплінарному підходу у методології юриспруденції, за допомогою якого, до прикладу, можна розширити правозахисну роботу щодо дотримання прав людини та якісно відреагувати на сучасні виклики у цій сфері. Віртуальний простір створює нові виклики для юридичної методології, яка застосовується щодо доктрини прав людини. Тому принципи міждисциплінарності, інноваційності, прозорості, універсальності та, водночас, інклюзивності в змозі надати новий поштовх та методологічний інструментарій для вдосконалення сучасної доктрини прав людини.

Ключові слова: методологія юриспруденції, права людини, сучасні доктрини, методологічні парадигми, класичні методологічні принципи, неklasичні методологічні принципи, постнеklasичні методологічні принципи, міждисциплінарний підхід.

The article is devoted to the study of the doctrine of human rights from the standpoint of applying classical and non-classical principles, approaches, ideas, concepts, paradigms of the methodology of jurisprudence and their transformation, taking into account the challenges of modernity.

The features of classical, non-classical and post-non-classical methodological paradigms are outlined. It is substantiated that universality and classical nature, as the main characteristics of the doctrine of human rights, can and should be supplemented by non-classical and post-classical principles and approaches to its analysis. Among such principles are subjectivism, intersubjectivism, the combination of rational and irrational, pluralism, that considers cultural diversity, interdisciplinary etc.

The analysis of the human rights doctrine based on modern legal methodology leads to the conclusion that this doctrine is seen as the domination of Western values, which makes it impossible to take into account the existing cultural diversity of contemporary legal systems. This, in turn, leads to contradictions between proponents of universalism regarding the understanding and protection of human rights and those who assert the need for relativism in the field of human rights. In addition, modern methodological ideas reveal the problem of overemphasizing the focus on political and civil rights when economic, social and cultural human rights remain out of sight.

An important aspect of applying non-classical legal methodology to the doctrine of human rights is the development of new technologies (for example, artificial intelligence), which lead to the emergence of new issues of human rights violations. Such globalization processes lead to the creation of various international instruments, and the best solution to this issue is the interaction of states not only at the international level, but also at the regional level.

Particular attention is paid to the interdisciplinary approach in the methodology of jurisprudence, which, for example, can expand human rights protection and respond qualitatively to contemporary challenges in this area. The virtual space creates new challenges for legal methodology applied to the human rights doctrine. Therefore, the principles of interdisciplinarity, innovation, transparency, universality and, at the same time, inclusiveness mutually provide a new impetus and methodological tools for improving the modern doctrine of human rights.

Key words: methodology of jurisprudence, human rights, modern doctrines, methodological paradigms, classical methodological principles, non-classical methodological principles, post-non-classical methodological principles, interdisciplinary approach.

Вступ. У юриспруденції виділяють такі методологічні парадигми як класична та неklasична. До неklasичної відносять модерн та посмодерн. Або можна розглядати три парадигми: класичну, неklasичну та постнеklasичну. Слід окреслити їх відмінність у використанні певних принципів пізнання.

Особливостями класичної парадигми у юриспруденції є те, що право сприймається як об'єктивна реальність, як частина світу, що оточує людину в повсякденному житті. У змісті права завжди домінує раціональний елемент та право є втіленням розуму та логіки. Воно слугує останньою інстанцією у вирішенні соціальних протиріччя та у ньому можлива об'єктивна істина. Для класичної парадигми специфічним та визначальним є використання

таких принципів як: об'єктивність, раціональність, історизм, монізм, детермінізм тощо.

Неklasична парадигма методології юриспруденції виникла за рахунок неспроможності класичних принципів охопити цілий спектр правових явищ. Її особливостями є те, що право сприймається як складова людської свідомості та критерій самооцінки й самообмеження. Право іманентно властиве людині, а тому його реальність, передусім, суб'єктивна, а не об'єктивна; воно є відносною, а не абсолютною категорією. Розвиток права є плюралістичним цивілізаційним процесом та права людини є вершиною юриспруденції. Серед принципів неklasики: суб'єктивність, поєднання раціонального та нераціонального, абстрагування від історії, плюралізм, індетермінізм тощо.

Становлення постнекласичної методології пов'язано з філософією постмодерну, з одного боку, та з тим, що неklasична парадигма не змогла реалізувати потенціал аксіології, антропології та герменевтики, з іншого боку. Особливостями постнекласичної парадигми у юриспруденції є те, що право розуміється як інтерсуб'єктна конструкція, зміст якої визначається дискурсивними засобами. Мислення про право змінює право, тобто юриспруденція втрачає монополію на осягнення права та воно є плюралістичним. Принципами постнекласики є: інтерсуб'єктність, міждисциплінарність, принцип додатковості, плюралізму тощо.

Такі парадигмальні характеристики методологічних принципів у юриспруденції спроможні надати якісний інструментарій щодо як гносеологічних, так і онтологічних основ сучасного права та держави, не обмежуючи процеси їх пізнання монізмом або раціоналізмом, та передбачаючи плюралізм, індетермінізм та можливості міждисциплінарних пошуків [1].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемам дослідження доктрини прав людини приділяється багато уваги. Серед учених, які вивчали цю проблематику у загальнотеретичних, філософсько-правових та практичних аспектах: Дзьобань О. П., Жданенко С. Б., Іванов М. С., Кучинська О. П., Разметаєва Ю. С., Тихомиров О. О. та інші. Що стосується методології юриспруденції, то тут слід акцентувати увагу на розробках таких вітчизняних авторів як: Гудима Д. А., Данильян О. Г., Дудченко В. В., Завальнюк В. В., Кельман М. С., Оборотов Ю. М., Пархоменко Н. М., Швець Ф. Д. та інші. Та слід зазначити, що вивченню доктрини прав людини на основі юридичної методології, її принципів, підходів, ідей та парадигм, з урахуванням викликів сучасності, у наукових розробках приділено недостатньо уваги.

Метою дослідження є розкриття правової проблематики щодо вивчення та втілення доктрини прав людини з позиції сучасної методології юриспруденції та викликів сьогодення.

Виклад основного матеріалу. Яскравим прикладом застосування вищезазначених парадигм та відповідних принципів є втілення доктрини прав людини як універсальної, навіть з огляду на ідею культурної різноманітності та такої, що є основою для використання як класичної, так і неklasичної парадигми. Для того, щоб якомога якісніше застосовувати ту або іншу доктрину завжди потрібно розуміти, яка методологія буде найважливішою при такому застосуванні. Дуже часто звертається увага на те, що доктрина прав людини є класичною, певним взірцем та орієнтиром у рамках національного та міжнародного права [2, с. 21]. Тут слід повністю погодитись, але потім ми стикаємося з тим, що ця доктрина іноді тільки таким взірцем і залишається, тобто її реалізація пов'язана з певним набором проблем. Існує думка, якщо щось неможливо реалізувати в повній мірі, то потрібно змінити своє відношення до цієї проблеми. Так виникла ідея подивитися на проблему втілення доктрини прав людини з точки зору абсолютно іншої методології, тобто неklasичної.

Почнемо з того, що зосередимо увагу на ст. 1 Загальної декларації прав людини, яка проголошує: «Всі люди народжуються вільними і рівними у своїй гідності та правах. Вони наділені розумом і совістю і повинні діяти у відношенні один до одного в дусі братерства» [3, ст. 1].

Тобто усі особи – носії прав людини розглядаються як наділені гідністю, розумом і совістю. Ці властивості можна розглядати як антропологічне обґрунтування прав людини, що вже нас адресує до неklasичної парадигми, яка орієнтується на суб'єкта (людину), тому що сприйняття людини як об'єкта веде до невірних наслідків.

Ми можемо визначити права людини як надбання, домагання, вимоги, можливості, як осіб, так і усього людства, а також стандарти, фундаментальні принципи,

вимоги до держави тощо [4]. Однак спільним для усіх варіацій є розуміння того, що права людини – вкрай важливі, і що навіть особи, які ніколи не стикалися з визначеннями прав, на якомусь дуже глибокому рівні відчувають їх значущість. І тут, визнаючи це глибоке відчуття ми знову звертаємося до неklasичного принципу поєднання раціонального та нераціонального. Ми намагаємося пропустити крізь розум наше відчуття універсальності доктрини прав людини, яке, можливо, і не має бути доведеним. Тому нам на почуттєвому (нераціональному) рівні складно представити, чим керувалася російська федерація, коли 16 вересня 2022 року припинила бути стороною Європейської конвенції з прав людини [5]. А якщо спробувати раціоналізувати, то виходить, що ця країна навіть і не намагається визнавати доктрину прав людини.

Права людини – це основні можливості, необхідні для гідного та вільного існування й розвитку особи. Відповідні можливості є найбільш значущими, фундаментальними, такими, що становлять стандарти життєдіяльності особи. Орієнтиром виступають такі базові інтереси особи, як право на життя або заборона катувань, однак перелік можливостей поступово розширюється разом зі зміною уявлень про те, що саме є нормою, гідним та вільним існування та розвитку. Наводячи у приклад четверте покоління прав людини, слід відмітити застосування навіть постнекласичного принципу додатковості, коли спочатку ми повинні визначитися з питаннями певних умов і тільки потім робити висновки щодо проблемності таких прав людини як право на: зміну статі, трансплантацію органів, клонування, доступ до Інтернету, штучне запліднення, евтаназію, вільну від дитини сім'ю, незалежне від державного втручання життя за релігійними, моральними нормами тощо.

Якщо звернути увагу на ознаки прав людини, то учені зазначають: природність, невід'ємність, невідчужуваність, рівність, історичний розвиток, універсальність, адресованість державі тощо [6, с. 29–33]. Аналізуючи ці ознаки, можна зазначити, що з методологічної точки зору історичний та рівний характер прав людини можуть відповідати класичним принципам, а інші стверджують приналежність до неklasичної парадигми. До модерних (неklasичних) основ доктрини прав людини слід віднести їх природний (належність до людського роду) та невід'ємний (ніхто не може відібрати права) характер. Принципам постмодерну відповідає невідчужуваний характер прав людини, тому що від них не можна відмовитися. Наприклад, не можна вбити та з'їсти людину з її згоди. Тут вже може йти мова про такий принцип як інтерсуб'єктність. Тобто пізнання права (прав людини) має виходити з того, що воно не існує як самостійний від суб'єктів права елемент реальності. Право (права людини) існує в актуалізованому та перспективному стані. Певне право стає актуальним лише в правовій ситуації, тобто коли виникає правова комунікація.

Наголошуючи на універсальному характері прав людини також не вийде обмежитися тільки класичним твердженням про те, що відповідно до Преамбули Загальної декларації прав людини, держави-члени зобов'язались сприяти у співробітництві з ООН загальної повазі і додержанню прав людини і основних свобод. Бачимо, що беззаперечне визнання прав людини, проголошене на рівні ООН і підтримане у багатьох наднаціональних структурах, не означає їх беззаперечної поваги й дотримання. Дискусії точаться навколо тлумачення змісту прав, особливо у складних і чутливих питаннях. Аргументи, які в них наводяться, торкаються не лише національних інтересів і специфіки, але й збереження культурної різноманітності, а також послаблення деяких вимог, закладених у правах людини, заради досягнення всезагальної згоди.

Вивчення еволюції поглядів на права людини є ключовим аспектом розвитку юридичної науки. Сучасні наукові парадигми, підходи, принципи та методи в методології

юриспруденції сприяють глибшому розумінню сутності прав людини та відображають динаміку розвитку правових теорій щодо трансформації уявлень про права та свободи особи.

Якщо звернутися до методів та концепцій сучасної методології юридичної науки, то вже неодноразово ставилися під сумнів класичні тлумачення прав людини. І, по-перше, на що звертається увага – це критика панування західних цінностей у доктрині прав людини, яка не дає можливості враховувати культурну різноманітність правових систем сучасності та їх контекстуальність. Як зазначає Тихомиров О. О., у середині ХХ-го століття глобалізаційні процеси зумовили формування ідеї прав людини як загальновищого стандарту і поширення домінуючої «індивідуалістичної» західної доктрини прав людини у світі через декларації ООН. Але, це часто-густо приводить до певного дисонансу, передусім на сході, через наявні світоглядні і моральні розбіжності, зумовлені своєрідністю різних культур. Майже з моменту прийняття Загальна декларація прав людини піддається критиці щодо недостатньої наповненості тими положеннями, які поряд з автономією і рівністю, що транслуються через права, окреслювали б універсальну соціально-необхідну роль людини в своєму суспільстві і світі в цілому (обов'язки, відповідальність) [7, с. 34].

По-друге, і це впливає з першого посилу, – це дебати між прибічниками універсальних стандартів прав людини та тими, хто аргументує важливість релятивізму, стверджуючи, що існують різні шляхи щодо захисту прав людини, залежно від певної правової культури, традицій та історії розвитку. По-третє, класичний варіант розуміння важливості прав людини у деяких правових системах грішить перебільшенням акцентування уваги на політичних та громадянських правах, залишаючи поза увагою економічні, соціальні та культурні права людини.

Окрім переліченого ще слід додати, що викликом для перегляду класичної доктрини прав людини є розвиток нових технологій, які викликають сьогоденні питання щодо нових етичних питань та більшої вірогідності порушення прав людини. Також глобалізаційні процеси можуть породжувати ситуації, коли реалізація та захист прав людини зіштовхуються з іншими інтересами, наприклад, економічними або політичними. Зрозуміло, що можливості сучасної юридичної методології дозволяють розглядати права людини з позиції різноманітних парадигм, а вищеперелічені суперечності та дебати тільки допомагають вдосконалити розуміння цих прав у сучасному світі.

Слід зазначити, що використання не тільки міжнародних, але й регіональних юридичних інструментів визначає нові перспективи для дослідження прав людини. Стає можливою глобальна взаємодія держав у сфері прав людини, тому що міжнародні та регіональні організації створюють платформи для такого діалогу. Наприклад, Організація Об'єднаних Націй (ООН) створила платформу UN Global Compact (Глобальний пакт ООН) для підприємств, що закликає компанії до виконання принципів у сфері прав людини, праці та боротьби з корупцією [8]. Європейський Союз є засновником платформи EU Digital Single Market (Однорідний цифровий ринок ЄС) для того, щоб створити цифровий однорідний ринок, забезпечити вільний рух даних та послуг в Європі [9]. Африканський Союз створив платформу African Continental Free Trade Area (Зона вільної торгівлі на Африканському континенті), яка розроблена для сприяння економічному розвитку через збільшення торгівлі між африканськими країнами [10]. Азіатсько-Тихоокеанське економічне співтовариство (АРЕС) є засновником платформи АРЕС Business Travel Card (Картка для бізнес-подорожей АРЕС), яка спрощує в'їзд та виїзд бізнесменів з країн членів АРЕС, сприяючи економічній інтеграції та обміну [11].

Такі міжнародні інструменти дозволяють розширювати каталог прав людини, включаючи нові права, які відповідають змінам у суспільстві, такі як права в сфері інтернету (право на конфіденційність та безпеку інтернет-комунікацій), екології (право на доступ до інформації про екологічний стан) тощо. Ці інструменти визначають права в умовах сучасних викликів, таких як кібербезпека (право на кібербезпеку та захист від кіберзлочинності), біотехнології (право на інформованість у біотехнологічних дослідженнях), глобальне потепління (право на участь у регулюванні глобального потепління) та як права людини адаптуються до нових реалій.

Стає очевидним, що сучасна методологія юриспруденції повинна робити акцент на міждисциплінарному підході, об'єднуючи, до прикладу, правозахисну роботу з іншими галузями, такими як економіка, соціологія, політика. Дослідження взаємодії прав людини з цими галузями може принести нові уявлення про вплив цих прав на розвиток суспільства. Розуміння впливу цих інструментів на права людини дозволяє розкрити нові грані та виклики, які можуть виникати в контексті їхнього застосування.

Слід зазначити, що з метою ефективного розв'язання сучасних проблем прав людини, юридична методологія прямує у бік своєї інноваційності. Використання інформаційних технологій та штучного інтелекту передбачає провадження технологій, таких як аналіз даних, навчання на основі інформаційних технологій та алгоритми ШІ, для швидшого та точного аналізу юридичних документів та виявлення порушень прав людини. Забезпечення відкритості та доступу до інформації через використання технологій дає можливість підсилення принципів прозорості дій та прийняття обґрунтованих рішень. Впровадження альтернативних методів врегулювання спорів, таких як медіація, арбітраж, наприклад, також ведуть до ефективного вирішення конфліктів та захисту у сфері прав людини. Такі інновації, безперечно, спрямовані на забезпечення більш ефективного та прогресивного захисту прав людини в сучасних умовах.

Віртуальний простір створює нові виклики для юридичної методології щодо прав людини. Це і забезпечення захисту особистих даних та інформаційної безпеки в онлайн-середовищі, а також боротьба з кіберзлочинністю, яка може порушувати права людини; визнання доступу до Інтернету як одного з основних прав людини та розробка методів для його захисту та забезпечення; боротьба з цифровою нерівністю, що включає в себе доступ до інформації, технологічні можливості та участь в онлайн-спільнотах; впровадження та вдосконалення електронних правових систем, які повинні забезпечувати ефективний захист прав у віртуальному просторі. Сюди слід віднести і виклики щодо визначення прозорих алгоритмів та систем штучного інтелекту, які впливають на права людини у віртуальному світі; захист свободи слова та обмеження цензури в інтернеті та боротьба з кібербулінгом та онлайн-дискримінацією, які можуть порушувати права та свободи людини.

Тому основні аргументи, що наводяться на користь культурної особливості прав людини виходять на дещо інший рівень. Виокремлюється, як вже зазначалося, твердження про «західне» походження та неможливість внаслідок цього розповсюджуватися на суспільства інших типів культур. Претензія, що західна культура здійснює тиск на інші цивілізаційні культури. Претензії щодо обґрунтування прав людини через гідність та автономію особи, а колективний тип поведінки не враховується.

У відповідь можна зазначити, базуючись на некласичній методології та погоджуючись з думками дослідників, що альтернативи доктрині прав людини поки що немає (суб'єктивізм). Найбільш успішними з точки зору цивілізаційного розвитку залишаються ті суспільства, які спираються на права людини, демократію та верховенство

права, підтримують принципи справедливості й рівності. Доктрина прав людини надає спільну точку відліку у будь-якій міжкультурній комунікації (інтерсуб'єктивізм), як індивідуальній, так і на рівні суспільства, держави, передусім через природний та рівний характер прав [6, с. 41].

Висновки. Проаналізувавши основні положення доктрини прав людини з позицій класичних на некласичних принципів, можна зробити висновок, що її універсальність не посягає на культурну різноманітність та не гальмує її розвиток, а навпаки є підставою для міжкультурного діалогу, засобом визначення загальних ознак та реалізації на тлі розширення використання сучасних можливостей методології юриспруденції.

Які ж підходи, ідеї та принципи юридична методологія може використати для адаптації до нових реалій віртуального простору та ефективного захисту прав людини?

Як вже зазначалося вище – це міждисциплінарний підхід, який передбачає використання знань та методів не лише з юридичних, але і з технічних, соціальних та етичних галузей тощо для розуміння та вирішення правових питань у віртуальному просторі. Принцип універсальності прав людини також, на наш погляд повинен бути збере-

женим та навіть обов'язковим у будь-якому середовищі, включаючи віртуальне. Принцип прозорості – забезпечить доступ до інформації та алгоритмів, які визначають правові рішення та впливають на права людини. Цікавим та інноваційним видається принцип інклюзивності, коли мова йде про врахування різноманітності користувачів віртуального простору та застосування прав за принципом рівності.

Таким чином сучасна юридична методологія, базуючись на своїх попередніх досягненнях, взмозі відреагувати на стрімкий розвиток у сфері прав людини та надати новий інструментарій для вивчення впорядкування та вдосконалення цієї відомої доктрини. Інноваційні інструменти при використанні сучасних технологій (блокчейн, штучний інтелект) для забезпечення безпеки та ефективності правових механізмів; глобальна координація – у вигляді співпраці міжнародних та регіональних організацій для створення узгоджених стандартів захисту прав людини та якісна розробка та удосконалення законодавства, яке враховує нові виклики та захищає права людини – це ті ідеї, підходи та принципи, які спрямовані на забезпечення ефективного та справедливого захисту прав людини в епоху цифрової трансформації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Мельничук О.С. Застосування класичних та некласичних принципів у втіленні доктрини прав людини. Забезпечення прав людини: національний і міжнародний виміри (м. Вінниця, 9 грудня 2022 р.) : матер. II Всеукр. наук.-практ. конференції. Вінниця : факультет права, публічного управління та адміністрування Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. 2022. С. 65–70.
2. Дзьобань О.П., Жданенко С.Б. Права людини і національна безпека: філософсько-правові аспекти взаємозв'язку. Інформація і право. 2020. № 2 (33). С. 9–21.
3. Загальна декларація прав людини. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015.
4. Кучинська О.П., Іванов М.С. Загальнотеоретичне та праксеологічне розуміння прав людини. Вісник кримінального судочинства. 2017. № 1. С. 142–148.
5. Resolution CM/Res(2022)2 on the cessation of the membership of the Russian Federation to the Council of Europe (Adopted by the Committee of Ministers on 16 March 2022 at the 1428ter meeting of the Ministers' Deputies). URL: https://search.coe.int/cm/pages/result_details.aspx?objectid=0900001680a5da51.
6. Разметаєва Ю.С. Доктрина та практика захисту прав людини : навчальний посібник. Київ: ФОП Голембовська О.О. 2018. 364 с.
7. Тихомиров О.О. Права людини: інформаційний вимір : монографія. – Одеса: Видавництво «Юридика». 2023. 304 с.
8. The Ten Principles of the UN Global Compact. URL: <https://unglobalcompact.org/what-is-gc/mission/principles>.
9. A Digital Single Market Strategy for Europe. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52015DC0192>.
10. Agreement establishing the African Continental Free Trade Area. URL: https://au.int/sites/default/files/treaties/36437-treaty-consolidated_text_on_cfta_-_en.pdf.
11. Asia-Pacific Economic Cooperation Business Travel Card Act of 2017. URL: <https://www.congress.gov/115/plaws/publ79/PLAW-115publ79.pdf>.